

правеше съ разбунения училищенъ народъ, разправя имъ нѣщо отъ историята, за патриции и плебеи, прави аналогия между положението на калоферскитѣ илоти и това на плебеитѣ отъ старитѣ врѣмена, или ще свърже положенито имъ съ положенията, рисувани въ разказитѣ, които въ прѣводъ слушалъ отъ своя баща. И калоферската сиромашъ зѣпала, и отъ това нѣкакъ ѝ олѣквало.

Мизерията се вижда по-лека, когато узнаешъ, че не само ти я носишъ на плѣщитѣ си.

Калоферскитѣ илоти били благодарни за това на даскалъ Ботѣвѣ синъ. Ние не знаемъ само едно: какъ сж се отнасяли тѣзи илоти къмъ неговитѣ думи, които не веднажъ и дважъ повтарялъ като ехо на присждитѣ, ковани на Мара Гидикъ — че „тѣзи изядници — чорбаджиитѣ, трѣба до единъ да се избиятъ“. Но имаме основание да прѣдполагаме, че Калоферския ученикъ не ще е срѣщалъ опозиция. Защото той е продължавалъ своята наивна агитация почти до 64 година, и защото, прѣзъ всичкото врѣме на тая хайдушка пропаганда, народнитѣ страдания го увличали еднакво, както и самобитността на народния характеръ, и неговата унила пѣсень.

Еднажъ — това било на врѣхъ распѣти петъкъ прѣзъ 1863 година — вѣчно замисления даскалъ Ботю минувалъ прѣзъ чаршията на горнята махала и му привлѣкло внимание нѣкаква навалица отсрѣща, изъ която се чувалъ силенъ гласъ, приличенъ на проповѣдь. Полюбопитствувалъ даскалъ Ботю да надникне срѣдъ навалицата и поразенъ останалъ, когато видѣлъ своя синъ, възкаченъ на камъкъ бѣлъ, да говори за сиромашъта и за хайдутитѣ. Младиятъ ораторъ доказвалъ своята стара теза, че на сиромашъта трѣбва да „поотплекне“, а когато я потиска чепикътъ, трѣбва да го хвърли. Слѣдъ това, съ дѣтско непостоянство, прѣминалъ на друга тема: казалъ двѣ три-думи за Добри, когото сега може би „плиска дѣждъ“ изъ „бука“, и